

LBRIS

We know
books

KEN FOLLETT

Ediția integrală a titlurilor la Editura RAO:

- ▶ *Scandalul Modigliani*
 - ▶ *Bani de hârtie*
 - ▶ *Prin urechile acului*
 - ▶ *Triunghiul*
 - ▶ *Codul Rebecca*
 - ▶ *Omul din Sankt Petersburg*
 - ▶ *Pe aripi de vultur*
 - ▶ *Printre lei*
 - ▶ *Noaptea peste ocean*
 - ▶ *O avere periculoasă*
 - ▶ *Un loc numit libertate*
 - ▶ *Al treilea geamăn*
 - ▶ *Copiii Edenului*
 - ▶ *Codul zero*
 - ▶ *O misiune riscantă*
 - ▶ *Zbor periculos*
 - ▶ *Alb infinit*
 - ▶ *Notre-Dame*
- Seria Kingsbridge:
- ▶ *Stâlpii pământului*
 - ▶ *O lume fără sfârșit*
 - ▶ *Coloana de foc*
 - ▶ *Și a fost seară,
și a fost dimineață*
- Trilogia Secolului:
- ▶ *Căderea uriașilor*
 - ▶ *Iarna lumii*
 - ▶ *Capătul veșniciei*
- ▶ *Niciodată*

KEN FOLLETT

ZBOR PERICULOS

PROLOG

Un bărbat cu un picior de lemn mergea pe coridorul unui spital.

Era scund și vânjos, cu alură de atlet. A avea în jur de 30 de ani și purta un costum negru, simplu și pantofi cu bombeu. Mergea sprinten, dar îți dădea seama că e șchiop după felul ușor neregulat în care pășea: *toc-toc, toc-toc*. Privea îndârjit, dând senzația că își reprimă o emoție foarte puternică.

Ajunse la capătul coridorului și se opri în fața asistentei de serviciu.

– La căpitanul Hoare, vă rog, spuse el.

Asistenta ridică ochii din registru. Era o tânără drăguță, cu părul negru și i se adresă zâmbind prietenos, cu accentul specific comitatului Cork:

– Bănuiesc că sunteți rudă cu dumnealui.

Farmecul ei nu avu nici un efect asupra bărbatului.

– Sunt fratele lui. În care pat e?

– Ultimul pe stânga.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre capătul salonului, pe culoarul strâmt dintre paturi. Pe un scaun de lângă patul indicat ședea un bărbat îmbrăcat într-un halat cafeniu, întors cu spatele, privind pe fereastră și fumând.

LIBRIS

Vizitatorul șovăi.

– Bart?

Bărbatul de pe scaun se ridică în picioare și se întoarce. Era bandajat la cap, iar brațul stâng îi era prins într-o eșarfă, fapt care nu îl împiedică să zâmbească. Era mai tânăr și mai înalt decât vizitatorul.

– Salut, Digby!

Digby își strânse fratele la piept.

– Credeam c-ai murit, zise el și izbucni în plâns.

– Pilotam un Whitley, spuse Bart.

Armstrong Whitworth Whitley era un bombardier cu coada lungă, greoi, care zbura într-o poziție ciudată, cu botul în jos. În primăvara anului 1941 aviația britanică avea o suță de Whitley dintr-un total de aproximativ șapte sute de avioane.

– Un Messerschmitt a deschis focul asupra noastră și ne-a atins în mai multe locuri, continuă Bart. Dar probabil că i se termina combustibilul, fiindcă a întins-o fără să ne dea lovitura de grație. Am crezut că e ziua mea norocoasă. Pe urmă am început să pierdem din înălțime. Messerschmitt-ul probabil că ne atinsese ambele motoare. Am aruncat tot ce se putea ca să reducem din greutate, dar fără folos și, într-un târziu, mi-am dat seama că ne vom prăbuși în Marea Nordului.

Digby se așează pe marginea patului, cu lacrimile secate acum, privind chipul fratelui său, ochii lui pierduți, în timp ce Bart rememora acele momente dramatice.

– Am ordonat echipajului să arunce trapa din spate, să se pregătească de impact și să se agațe de peretele etanș.

Echipajul unui Whitley era alcătuit din cinci oameni, își aminti Digby.

– Când am atins altitudinea zero, am tras de manșă și am deschis supapele, dar avionul a refuzat să revină în plan orizontal. Ne-am afundat în apă cu un zgomot asurzitor. Impactul m-a făcut să-mi pierd cunoștința.

Erau frați vitregi, îi despărțeau opt ani. Mama lui Digby murise când acesta avea 13 ani, iar tatăl lui se recăsătorise cu

o văduvă care avea și ea un băiat. Încă de la început Digby avusese grijă de frățiorul lui, apărându-l de bătăuși și ajutându-l la teme. Amândoi fuseseră înnebuniți după avioane și visaseră să ajungă piloți. Digby își pierduse piciorul drept în urma unui accident de motocicletă, studiasă ingineria și devenise proiectant de aeronave; Bart însă își împlinise visul.

– Când mi-am revenit, am simțit miros de fum. Avionul plutea, iar aripa din dreapta era în flăcări. Era întuneric beznă, dar mă puteam orienta după lumina flăcărilor. M-am târât pe fuzelaj și am găsit sacul cu barca pneumatică. I-am dat drumul prin trapa de jos și am sărit. Dumnezeuule, apa aia îți îngheța sângele în tine.

Vorbea încet și calm, dar trăgea adânc din țigară, umplându-și plămâni cu fum pe care îl scotea apoi în fuioare lungi printre buzele țuguiate.

– Purtam vesta de salvare, așa că am tâșnit la suprafață ca un dop de plută. Marea era agitată, nu glumă, și o vreme m-a hâțâit sus-jos, sus-jos, ca pe chiloții unei târfe. Din fericire, sacul cu barca era chiar sub nasul meu. L-am deschis și barca s-a umflat singură, dar n-am putut să urc în ea. N-aveam puterea să mă ridic din apă. Și nu înțelegeam de ce – nu mi-am dat seama că aveam un umăr dislocat, că îmi rupsesem încheietura mâinii, că aveam trei coaste fisurate și tot așa. Așa că am rămas acolo, ținându-mă de barcă, înghețat bocnă.

Cândva, își aminti Digby, crezuse că, din ei doi, Bart era cel norocos.

– În cele din urmă au apărut Jones și Croft. Se ținuseră de coadă până când aceasta se duse la fund. Nici unul nu știa să înoate, dar îi salvaseră vestele. Au reușit să urce în barcă și să mă tragă și pe mine. Bart își aprinse altă țigară. Pe Pickering nu l-am mai văzut. Nu știu ce i s-a întâmplat, dar cred că acum e pe fundul mării.

Rămase tăcut. Mai rămânea un membru al echipajului despre care Bart nu spusese nimic, se gândi Digby.

– Ce s-a întâmplat cu al cincilea? întrebă el într-un târziu.

– John Rowley, cel care lanșa bombele, trăia. L-am auzit strigând. Eu eram puțin amețit, dar Jones și Croft au încercat să ajungă la el. Clătină din cap a deznădejde. Nici nu-ți poți închipui ce greu a fost. Valurile aveau mai bine de un metru, flăcările se stingeau, vizibilitatea era din ce în ce mai redusă, iar vântul urla ca ieșit din minți. Jones striga întruna, are o voce puternică. Rowley răspundea; barca se înălța pe un val și cobora pe altul, învârtindu-se în același timp și, când se auzea din nou, vocea lui Rowley părea că vine de fiecare dată din direcția opusă. Nu știu cât a durat asta. Rowley a continuat să strige, dar din ce în ce mai încet, semn că îngheța. Bart se înnegură la față. A început să se roage, să-L invoce pe Dumnezeu, apoi pe mama lui... În cele din urmă a tăcut.

Fără să vrea, Digby își ținu răsuflarea, ca și cum respirația în sine ar fi tulburat o amintire atât de îngrozitoare.

– La scurt timp după ivirea zorilor ne-a găsit un distribuitor care patrula în zonă pentru a ține la distanță submarinele germane. Căpitanul a lăsat un cuter la apă și așa am fost recuperați. Bart privi pe fereastră, orb la peisajul verde al Hertfordshire-ului, contemplând o altă scenă, departe. Mare noroc am avut, adăugă el.

* * *

O vreme rămaseră tăcuți.

– Raidul a avut succes? întrebă Bart. Nimeni nu vrea să-mi spună câți s-au întors acasă.

– A fost un dezastru.

– Dar escadrila mea?

– Sergentul Jenkins și echipajul lui s-au întors teferi și nevătămați, răspunse Digby scoțând o foaie de hârtie din buzunar. Ca și pilotul Arasaratnam. De unde e asta?

– Din Ceylon.

– Și avionul sergentului Riley a fost lovit, dar a reușit să se întoarcă.

– Norocul irlandezului. Ceilalți?

Digby clătină din cap.

– Dar la raidul ăsta au participat șase avioane din escadrila mea! protestă Bart.

– Știi. Pe lângă avionul tău, au fost doborâte încă două. Nu avem informații despre nici un supraviețuitor.

– Deci Creighton-Smith e mort. Și Billy Shaw. Și... Dumnezeu! exclamă Bart și se întoarce.

– Îmi pare rău.

Bart trecu de la disperare la furie.

– Nu e de-ajuns să-ți pară rău. Suntem trimiși la moarte sigură!

– Știi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Digby, faci parte din blestematul ăsta de guvern!

– Lucrez pentru prim-ministru, da.

Churchill prefera să aducă în guvern oameni din industria privată, iar Digby, un proiectant de succes înainte de război, era unul dintre cei care îl ajutau să rezolve problemele cele mai spinoase.

– Atunci e și vina ta. N-ar trebui să-ți pierzi vremea vizitând bolnavi. Pleacă naibii de aici și găsește o soluție!

– Chiar încerc să găesc o soluție, spuse Digby calm. Am primit sarcina să descopăr de ce se întâmplă așa ceva. Am pierdut jumătate din avioane în raidul ăsta.

– Nu m-ar mira să fie vorba de trădare la cel mai înalt nivel. Sau de un tâmpit de mareșal care s-a lăudat la club cu raidul de a doua zi, în timp ce barmanul nazist lua notițe în dosul pompelor de bere.

– E o posibilitate.

Bart oftă.

– Scuză-mă, Diggers¹, zise el folosind o poreclă din copilarie. Nu-i vina ta. Încerc și eu să-mi vărs năduful.

– La modul cel mai serios, ai idee de ce sunt doborâte atâtea avioane? Ai participat la peste zece misiuni. Tu ce bănuiești c-ar fi?

¹ Tacâmuri (n. tr.)

URBIS We know books

Bart îl privi gânditor.

– N-am pomenit de spioni doar ca să mă aflu în treabă. Ori de câte ori ajungem în Germania, cei de-acolo sunt pregătiți. Știu că venim.

– Ce te face să crezi asta?

– Avioanele lor de vânătoare sunt deja în aer, ne așteaptă. Știi cât e de greu ca forțele defensive să deterneze un asemenea atac. Avioanele de vânătoare trebuie să decoleze la momentul oportun; trebuie să acopere distanța de la aerodrom până la zona în care se presupune că ne aflăm noi. Apoi trebuie să urce deasupra noastră și să ne găsească la lumina lunii. Toate manevrele astea iau atât de mult timp, încât noi ar trebui să lansăm bombe și să plecăm înainte să ne prindă ei. Dar nu se întâmplă deloc așa.

Digby incuviință din cap. Ceea ce spunea Bart se potrivea cu cele aflate de la alți piloți. Tocmai voia să-i confirme acest lucru, dar Bart ridică privirea și zâmbi peste umărul lui Digby. Digby se întoarce și văzu un negru în uniformă de comandant de escadrilă. Ca și Bart, negrul era mult prea tânăr pentru un asemenea grad. Digby bănuia că pilotul fusese promovată automat, în urma experienței de luptă – căpitan după douăsprezece misiuni, comandant de escadrilă după cincisprezece.

– Salut, Charles! spuse Bart.

– Ne-ai pus pe jar, Bartlett. Cum te simți?

Nou-venitul vorbea târăgănat, ca orice absolvent de Oxford sau Cambridge, dar cu accent caraibian.

– Se pare că voi supraviețui.

Charles atinse cu vârful degetului mâna lui Bart, în locul în care aceasta ieșea din eșarfă. „Un gest de afecțiune“, se gândi Digby ușor derutat.

– Mă bucur, zise Charles.

– Charles, ți-l prezint pe fratele meu, Digby. Digby, el e Charles Ford. Am fost colegi la Trinity până să intrăm în aviație.

– Numai așa puteam scăpa de examene, spuse Charles dând mâna cu Digby.

– Cum te tratează africanii? întrebă Bart.

Charles zâmbi și îi explică lui Digby:

– La aerodromul nostru e o escadrilă de rhodesieni. Piloți de primă clasă, dar care nu prea se acomodează cu ofițerii de culoare. Noi le spunem africani, ceea ce pare să-i irite. Nu înțeleg de ce.

– Mă bucur că nu te lași afectat de chestia asta, spuse Digby.

– Cu răbdare și educație cred că până la urmă am putea civiliza asemenea oameni, oricât de primitivi ar părea ei acum, replică Charles ferindu-și privirea și Digby sesiză o notă de furie reținută în umorul lui sănătos.

– Tocmai îl întrebam pe Bart de ce pierdem atâtea bombardiere, zise Digby. Tu ce părere ai?

– N-am participat la raidul ăsta, răspunse Charles. Spre marele meu noroc. Dar alte operațiuni recente s-au terminat și ele destul de prost. Am senzația că Luftwaffe¹ ne poate urmări și prin nori. Poate că avioanele lor sunt prevăzute cu un dispozitiv capabil să ne localizeze și în condiții de vizibilitate zero, cine știe?

Digby clătină din cap.

– Fiecare avion inamic prăbușit este examinat cu cea mai mare atenție, dar n-am găsit nici un dispozitiv care să aducă măcar de departe cu ce spui tu. Ne străduim să inventăm așa ceva, ca și inamicul, de altfel, dar mai avem cale lungă până vom reuși, iar nemții, mai mult ca sigur, sunt în urma noastră la acest capitol. Nu cred că despre asta e vorba.

– Asta e senzația pe care ne-o dau.

– Eu tot cred că e mâna spionilor aici, zise Bart.

– Interesant, făcu Digby și se ridică în picioare. Trebuie să mă întorc la Whitehall. Mulțumesc pentru opiniile voastre. Îmi sunt de ajutor atunci când discut cu cei de sus.

Digby dădu mâna cu Charles și strânse umărul teafăr al lui Bart.

– Stai liniștit și fă-te bine.

– Doctorii spun că peste câteva săptămâni o să pot iar să zbor.

¹ Aviația Militară Germană (n. tr.)

LRPIS

We know
times

- N-aș spune că mă bucur.
- Pot să te întreb ceva? întrebă Charles în timp ce Digby dădea să plece.
- Firește.
- Bănuiesc că după un raid ca ăsta ne costă mai mult să înlocuim avioanele pierdute decât îi costă pe nemți să repare ce-au distrus bombele noastre.
- Fără îndoială.
- Atunci de ce-o mai facem? continuă Charles dându-și brațele în lături, semn că nu înțelege. Ce rost are să-i mai bombardăm?
- Chiar așa, și eu aș vrea să știu de ce, spuse Bart.
- Ce altceva putem face? Naziștii controlează Europa: Austria, Cehoslovacia, Olanda, Belgia, Franța, Danemarca, Norvegia. Italia le e aliată, Spania îi privește cu simpatie, Suedia e neutră, iar cu Uniunea Sovietică au încheiat un pact. Nu avem cum riposta altfel.
- Deci noi suntem singura noastră speranță, conchise Charles.
- Întocmai, răspuse Digby. Dacă încetăm bombardamentele, războiul se va sfârși... iar învingătorul va fi Hitler.

Prim-ministrul urmărea filmul *Șoimul maltez*. De curând bucătăriile vechi din sediul Amiralității fuseseră transformate în cinematografe. Acesta avea 50-60 de scaune pluşate și o cortină din catifea roșie, dar era folosit îndeobște pentru proiectarea filmelor despre raidurile aeriene și a celor de propagandă înainte de a fi prezentate publicului.

Târziu în noapte, după ce dicta toate ordinele, după ce trimitea toate telegramele, după ce adnota toate rapoartele și semna toate procesele-verbale, când era prea îngrijorat, prea furios și prea încordat ca să mai poată dormi, Churchill ședea într-unul din fotoliile VIP încăpătoare din primul rând, cu un pahar de brandy în mână, și se abandona celor mai recente producții hollywoodiene.

La intrarea lui Digby, Humphrey Bogart tocmai îi explica lui Mary Astor că, atunci când și-e ucis partenerul, trebuie să

face ceva ca să-l răzbuni. Aerul era îmbâcsit de fumul de trabuc. Churchill îi arătă un scaun. Digby se așeză și urmări ultimele minute ale filmului. Când apăru genericul pe fondul statuetei unui șoim negru, Digby îi spuse șefului său că Luftwaffe pare să știe când se apropie bombardierele britanice.

După ce termină, Churchill fixă câteva clipe ecranul, de parcă ar fi așteptat să vadă cine jucase în rolul lui Bryan. Erau momente când Churchill putea fi fermecător, cu un zâmbet cald și un licăr jucăuș în ochii albaștri, însă în noaptea asta părea mohorât de-a binelea.

- Cei din RAF¹ ce cred? întrebă el în cele din urmă.
- Dau vina pe abaterile de la tehnica de luptă. Teoretic vorbind, dacă zboară în formație strânsă, bombardierele acoperă tot cerul și astfel orice avion de vânătoare inamic e doborât imediat.
- Și tu ce părere ai?
- Cred că e o prostie. Zborul în formație n-a fost niciodată eficient. Alt factor trebuie să fi intervenit în ecuație.
- De acord. Dar ce anume?
- Fratele meu crede că e vorba de spioni.
- Toți spionii pe care i-am prins s-au dovedit a fi niște amatori - tocmai de asta au și fost prinși. S-ar putea totuși ca toți cei competenți să fi scăpat prin ochiurile plasei.
- Sau poate că nemții au inventat ceva deosebit.
- Serviciul Secret de Informații susține că inamicul e cu mult în urma noastră în ceea ce privește dezvoltarea radarului.
- Și dumneavoastră chiar credeți asta?
- Nu.
- Luminile din tavan se aprinseră. Churchill era îmbrăcat în smoching. Întotdeauna era pus la patru ace, însă chipul îi era marcat de oboseală. Scoase din buzunarul vestei o foiță de hârtie împăturită.
- Uite-aici un indiciu, zise el și îi întinse hârtia lui Digby.

¹ Royal Air Force - Aviația Militară Britanică (n. tr.)

Digby o studie. Părea a fi descifrarea unui mesaj radio transmis de Luftwaffe, în germană și engleză. Spunea că noua strategie de luptă pe timp de noapte – *Dunkle Nachtjagd* – a înregistrat un mare triumf, grație excelentelor informații primite de la Freya. Digby citi mesajul în engleză, apoi în germană. Cuvântul „Freya“ nu exista în nici una din cele două limbi.

– Ce înseamnă asta? întrebă el.

– Asta vreau să aflu, răspunse Churchill, după care se ridică și își puse haina. Vino cu mine!

În timp ce ieșea din încăpere, prim-ministrul strigă:

– Mulțumesc!

O voce din cabina operatorului îi răspunse:

– Cu plăcere, domnule prim-ministru.

În timp ce treceau prin clădire, în spatele lor apărură doi inși: inspectorul Thompson de la Scotland Yard și garda de corp a lui Churchill. Ieșiră pe platou, trecură pe lângă o echipă care se îngrijea de un aerostat de baraj și ieșiră în stradă pe o poartă din gardul de sârmă ghimpată. Toate luminile din Londra erau stinse, dar secera lunii era îndeajuns ca să se orienteze.

Merseră împreună câțiva metri pe Horse Guards Parade până la Storey's Gate nr. 1. O bombă distrusese partea din spate a clădirii de pe Downing Street nr. 10, reședința tradițională a prim-ministrului, motiv pentru care Churchill locuia acum în anexa din apropiere, deasupra sediului Cabinetului de Miniștri pe timp de război. Intrarea era protejată de un zid întărit. Țeava unei mitraliere se țepea printr-o gaură din zid.

– Noapte bună, domnule prim-ministru, zise Digby.

– Nu poate continua așa. În ritmul ăsta toate bombardierelile noastre vor fi distruse până la Crăciun. Trebuie să știu cine sau ce este Freya.

– Am să aflu.

– Află cât mai repede cu putință.

– Am înțeles, domnule prim-ministru.

– Noapte bună, spuse Churchill și dispăru în clădire.

PARTEA I

În ultima zi a lunii mai, 1941, un vehicul ciudat se deplasa pe străzile din Morlunde, un oraș de pe coasta de vest a Danemarcei.

Era o motocicletă daneză marca Nimbus, cu ataș. Motocicleta în sine era o prezență neobișnuită, fiindcă benzina era disponibilă numai medicilor și poliției și, desigur, trupelor germane care ocupau țara. Dar această motocicletă fusese modificată. Motorul în patru cilindri, pe benzină, fusese înlocuit cu un motor cu abur luat de la o șalupă veche. În ataș își făcuseră loc un boiler, o cameră de ardere și un coș. Motorul cu abur avea o capacitate mică, iar viteza maximă a motocicletei era de aproximativ 36 km pe oră. În locul duduului obișnuit al echipamentului se auzea doar sâsâitul aburului. Silențiozitatea stranie și deplasarea lentă îi confereau vehiculului un aer maiestuos.

În șa se afla Harald Olufsen, un tânăr înalt, de 18 ani, cu pielea albă și părul blond pieptănat pe spate, care îi scotea în evidență fruntea lată. Arăta ca un viking în uniformă școlară. Făcuse economii timp de un an ca să cumpere motocicleta, care îl costase 600 de coroane, apoi, la o zi după ce o cumpărase, nemții restricționaseră consumul de benzină.

Harald se înfuriase rău. Cu ce drept facuseră asta? Dar fusese educat ca mai curând să acționeze decât să se lamenteze.

Îi mai luase un an ca să modifice motocicletă, meșterind la ea în vacanțe, când nu învăța pentru examenul de admitere la universitate. Astăzi, venit acasă de la internat pentru Rusalii, își petrecuse dimineața memorând ecuații la fizică și după-amiaza atașând un pinion de la o mașină ruginită de tuns iarba la roata din spate. Acum, cu o motocicletă perfect funcțională, se îndrepta spre un bar unde spera să asculte puțin jazz și, poate, să întâlnească niște fete.

Îi plăcea mult jazzul. După fizică, era lucrul care îl interesa cel mai mult. Muzicanții americani erau cei mai buni, desigur, dar nici imitatorii lor danezi nu erau de lepădat. Uneori avea ocazia să asculte jazz de calitate chiar în Morlunde, poate fiindcă era port internațional, vizitat de marinari din lumea întreagă.

Dar când opri în fața Clubului Hot, în inima cartierului dinspre docuri, găsi ușa închisă și obloanele trase.

Nu știa ce să creadă. Era ora opt, sâmbătă seara, iar acesta era unul dintre cele mai frecventate locuri din oraș. Ar fi trebuit să fie înțesat de lume.

În timp ce se uita lung la clădirea tăcută, un trecător se opri să analizeze motocicletă.

- Ce-i drăconvenia asta?
- Un Nimbus. Are motor cu abur. Știi ceva despre clubul ăsta?
- Eu sunt proprietarul. Cu ce merge motocicletă?
- Cu orice lucru care arde. Eu folosesc turbă, răspunse Harald și arătă spre mormanul din ataș.
- *Turbă?* făcu omul și izbucni în râs.
- De ce e închis?
- Din ordinul naziștilor.
- De ce? repetă Harald revoltat.
- Fiindcă am muzicanți negri.

Harald nu văzuse niciodată un muzicant negru în carne și oase, dar știa după discuri că erau cei mai buni.

- Naziștii sunt niște porci și niște ignoranți! zise el furios.

Și îi stricaseră seara.

Proprietarul clubului privi în susul și-n josul străzii, ca să se asigure că nu îl auzise nimeni. Deși trupele de ocupație se purtau cu mânuși, puțini oameni îndrăzneau să îi insulte pe naziști în gura mare. Dar nu era nimeni prin preajmă.

- Funcționează? întrebă proprietarul uitându-se din nou la motocicletă.

Bineînțeles.

Cine ți-a modificat-o?

Eu.

Amuzamentul insului se transformă în admirație.

- Te pricepi, nu glumă.

Mulțumesc, replică Harald și deschise ventilul care permitea accesul aburului la motor. Îmi pare rău că v-au închis clubul.

Sper să mă lase să-l redeschid peste câteva săptămâni. Cu promisiunea de a angaja numai muzicanți albi.

Jazz fără negri? spuse Harald clătînând din cap dezgustat. E ea și cum i-ai alunga pe bucătarii francezi din restaurante.

Ridică piciorul de pe frână și motocicletă se îndepărtă încet.

Se gândi să meargă în centru, poate întâlnea vreun cunoscut în cafenelele și barurile din jurul pieții, dar era atât de dezamăgit de închiderea clubului încât hotărî că ar fi prea deprimant, drept pentru care viră spre port.

Tatăl lui era pastorul bisericii de pe Sande, o insulă mică aflată la câțiva kilometri de țarm. Feribotul care făcea naveta între insulă și continent era tras la debarcader și Harald urcă direct în el. Era plin de oameni, majoritatea cunoscuți. Un grup vesel de pescari care fuseseră la un meci de fotbal și apoi băuseră câteva pahare; două femei înstărite, cu pălărie și mânuși, într-o șaretă trasă de un ponei și cu o grămadă de cumpărături; o familie alcătuită din cinci persoane, care își vizitase rudele din oraș; un cuplu bine îmbrăcat pe care nu îl recunoscu și care mergea probabil să cineze la hotelul de pe insulă, unde era un restaurant de primă mână. Întrucât motocicletă

lui atrăgea privirile tuturor, Harald se văzu nevoit să explice din nou cum funcționează.

În ultimul minut urcă și o berlină fabricată în Germania, marca Ford. Harald știa a cui este: a lui Axel Flemming, proprietarul hotelului de pe insulă. Familia Flemming dușmănea familia lui Harald. Axel Flemming era convins că el e liderul firesc al comunității de pe insulă, un rol pe care și-l asuma și pastorul Olufsen, iar fricțiunile dintre patriarhii rivali îi afectau pe toți membrii celor două familii. Harald se întrebă cum reușise Flemming să facă rost de benzină pentru mașina lui, dar se vedea treaba că nimic nu era imposibil pentru cei bogați.

Marea era agitată, iar spre apus se adunau nori negri. Se apropia furtuna, dar pescarii spuneau că vor ajunge acasă înainte să se dezlănțuie. Harald scoase ziarul pe care îl găsisse în oraș. Intitulat *Realitatea*, era o publicație ilegală, tipărită ca o sfidare a trupelor de ocupație și distribuită gratis. Poliția daneză nu încercase să suprimă ziarul, iar nemții păreau că nu-l bagă în seamă. În Copenhaga oamenii îl citeau fără să se ferească, în tren și în tramvai. Aici lumea era mai discretă, motiv pentru care Harald îl împături ca să îi ascundă titlul în timp ce citea un articol despre criza untului. Danemarca producea milioane de kilograme de unt în fiecare an, dar acum aproape întreaga cantitate era trimisă în Germania și danezii găseau foarte greu câte un pachetel. Era genul de articol care nu apărea deloc în presa oficială, cenzurată.

Insula plată, atât de familiară, se apropia din ce în ce mai mult. Era lungă de 20 km și lată de aproximativ 1,5 km, cu câte un sat la fiecare capăt. Căsuțele pescarilor, împreună cu biserica și casa parohială, alcătuiau satul vechi, în capătul de sud. Tot în capătul de sud, școala de navigație, nefolosită de mult, fusese preluată de nemți și transformată în bază militară. Hotelul și casele mai mari se aflau în colțul de nord. Între cele două sate terenul era neted ca-n palmă, fără urmă de dealuri, cu cel mult câteva dune de nisip, tufișuri și niște copaci piper-niciți, însă de-a lungul țărmului se întindea o plajă magnifică, lungă de 16 km.

Harald simți primele picături de ploaie în timp ce feribotul acostă în capătul de nord al insulei. Trăsura-taxi a hotelului aștepta cuplul bine îmbrăcat. Pescarii fură întâmpinați de soția unuia dintre ei cu o căruță trasă de un cal. Harald hotărî să traverseze insula și să se îndrepte spre casă pe plajă, unde nisipul era tare – ba chiar fusese folosit cândva la probele de viteză pentru mașinile de curse.

La jumătatea distanței dintre debarcader și hotel rămase fără abur. Folosea rezervorul de benzină al motocicletei ca rezervă de apă, însă acum își dădu seama că nu era îndeajuns de mare. Își propuse să facă rost de o canistră și să îi găsească loc în ataș. Între timp avea nevoie de apă ca să ajungă acasă.

Nu vedea decât o singură casă și, din păcate, era a lui Axel Flemming. În ciuda rivalității dintre ele, cele două familii își vorbeau: toți membrii familiei Flemming veneau la biserică duminică și se așezau în primul rând. Mai mult decât atât, Axel era diacon. Cu toate acestea, lui Harald nu-i surâdea deloc ideea de a cere ajutorul dușmanilor săi tradiționali. Se gândi dacă să meargă pe jos jumătatea de kilometru care îl despărțea de casa următoare, apoi hotărî că așa ceva ar fi fost o prostie. Oftând, o luă pe aleea lungă.

Renunță să bată la ușă și dădu ocol casei, îndreptându-se spre grajduri. Văzu cu plăcere cum un angajat vâra Fordul în garaj.

– Salut, Gunnar, zise Harald. Îmi dai și mie puțină apă?

Omul era prietenos.

– Ia-ți câtă vrei. E o cișmea în curte.

Harald găsi o căldare lângă cișmea și o umplu. Se întoarse la motocicletă și turnă apa în rezervor. Cu puțin noroc, poate că n-avea să dea ochii cu nici unul dintre membrii familiei. Dar, când duse căldarea înapoi, îl văzu pe Peter Flemming.

Un bărbat înalt, trufaș, de 30 de ani, într-un costum bine croit din tweed bej, Peter era fiul lui Axel. Înainte să se certe cele două familii, fusese prieten la toartă cu fratele lui Harald, Arne. În adolescență treceau drept mari frângători de inimi: Arne seducea fetele cu șarmul lui irezistibil, iar Peter cu atitudinea